

Sygn. akt III Ca 1541/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Hupa-Dębska

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko R. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 18 marca 2016 r., sygn. akt II C 2562/15

oddala apelację.

SSO Magdalena Hupa-Dębska

Sygn. akt III Ca 1541/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 18 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo (...) sp. z o.o. w W. skierowane przeciwko pozwanej R. Z. o zapłatę kwoty 673,05 zł z odsetkami ustawowymi od wskazanych dat i kwot, dochodzonej tytułem wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki odnawialnej o numerze (...). Złożone przez powódkę wydruki umowy pożyczki odnawialnej niezawierający podpisów pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy oraz regulaminu udzielania pożyczek przez powódkę, nie zostały uznane przez Sąd za dokumenty potwierdzające zawarcie przez pozwaną umowy zgodnej z twierdzeniami powódki. W oparciu o dowody zaoferowane przez powódkę - wzorzec umowy, regulamin udzielania pożyczek, potwierdzenia przelewu oraz wezwania do zapłaty - ustalił Sąd, że 24 marca 2014 r. powódka sporządziła dla pozwanej formularz umowy pożyczki odnawialnej o nr (...), która miała być wypłacana pozwanej na rachunek bankowy. Całkowita kwota pożyczki miała wynosić 300 zł, przy czym kwota dostępnego limitu miała ulegać odnowieniu o wysokość dokonanej spłaty kapitału pożyczki, maksymalnie do wysokości limitu. Zgodnie z § 3 ust. 1 regulaminu udzielania pożyczek przez powódkę, do zawarcia umowy i otrzymania pożyczki konieczne jest utworzenie własnego konta przez zarejestrowanie się na stronie www.euroloan.pl, a po zawarciu umowy pożyczkobiorca zobowiązany był przelać ze swojego rachunku bankowego na wskazany numer rachunku bankowego kwotę 1 zł, w celu potwierdzenia swej tożsamości. Jak dalej ustalił Sąd 24 marca 2014 r. powódka przelała na konto pozwanej kwotę 300 zł, a 6 maja 2014 r. kwotę 299,47 zł, natomiast pismami z 5 lipca 2014 r.,

4 sierpnia 2014 r., 18 sierpnia 2014 r. oraz z 13 stycznia 2014 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty należności wraz dodatkowymi kosztami związanymi z postępowaniem windykacyjnym.

Powyższe ustalenia doprowadziły Sąd pierwszej instancji do przekonania, że powódka wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., nie wykazała swoich twierdzeń

o łączącym strony stosunku zobowiązaniowym, co skutkowało oddaleniem powództwa. Zgłoszone roszczenie ocenił przez pryzmat art. 720 i następne k.c., przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r.

o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U.2014.1497 ze zm.) oraz ustawy z dnia 2 marca 2000 r.

o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (t.j. Dz.U.2012.1225), która to ustawa znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie z mocy art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U.2014.827) do umowy, która według powódki miała być zawarta na odległość (art. 6 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny) w dniu 24 marca 2014 r. w drodze elektronicznej. Tożsamość pozwanej miała zostać potwierdzona poprzez zapłatę kwoty 1 zł na rzecz powódki (§ 4 ust. 8 regulaminu udzielania pożyczek), przy czym powódka nie przedstawiła żadnego dowodu dla wykazania, że do takiego potwierdzenia doszło. W ocenie Sądu Rejonowego powódka nie przedstawiła dowodów potwierdzających fakt zawarcia umowy, wiedzy pozwanej o jej treści oraz warunkach umowy

i regulaminu, a także dowodu świadczącego o ich zaakceptowaniu. Tym samym powódka nie wykazała, iż przelane na rzecz pozwanej kwoty stanowią realizację konkretnej umowy pożyczki,

a co za tym idzie nie udźwignęła ona ciężącego na niej z mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c. ciężaru dowodzenia. Sąd Rejonowy wskazał, że ponieważ przytoczone przez powódkę okoliczności faktyczne budzą wątpliwości - brak dowodów na to, iż do zawarcia umowy pożyczki doszło oraz że kwoty wynikające z przelewów zostały przekazane jako realizacja umowy, której wzorzec zalega

w aktach - rozstrzygnięcie nie stoi w sprzeczności z regulacją z art. 339 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenia:

- art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów prowadzące do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych i przyjęciu, że pozwana nie zapoznała się z warunkami umowy i ich nie zaakceptowała, podczas, gdy z uwagi na procedurę zawarcia umowy, nie doszłoby do wypłaty pozwanej kwot pożyczki, jeśliby tego nie uczyniła; - przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem istotnej jego części, tj. dwóch potwierdzeń wypłat kwot pożyczki przez powódkę na rzecz pozwanej w wysokości 300 zł oraz 299,47 zł oraz raportu zmian i księgowañ w stosunku do pozwanej z którego wynika, iż pozwana w dniu 25 kwietnia 2016 r. dokonała wpłaty na rzecz powódki kwoty 443,68 zł, co w konsekwencji doprowadziło do dokonania błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że pozwana nie zawarła z powódką umowy o nr (...);

- art. 339 § 2 k.p.c. przez wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w sytuacji, kiedy okoliczności faktyczne przytoczone przez powódkę budziły wątpliwości;

- art. 65 § 2 k.c. przez dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli stron oraz przyjęcie, że pozwana nie wprowadziła swojego oświadczenia woli do środka komunikacji elektronicznej a tym samym nie zaakceptowała umowy o nr (...) oraz jej nie zawarła, podczas gdy procedura zawarcia umowy jest tak skonstruowana, że kwota pożyczki zostaje wypłacona dopiero po otrzymaniu przez pożyczkobiorcę projektu umowy pożyczki wraz z załącznikami oraz po akceptacji przez pożyczkobiorcę treści tej umowy wraz załącznikami.

Przy tak postawionych zarzutach powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kwoty 673,05 zł wraz z należnymi za opóźnienie odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Sprawa podlega rozpoznaniu w trybie uproszczonym (art. 505¹ k.p.c.), toteż wobec braku żądania przez strony przeprowadzenia rozprawy, na podstawie art. 505^{1o} § 2 k.p.c. rozpoznano apelację na posiedzeniu niejawnym.

Apelacja powódki nie jest zasadna.

Przytoczone ustalenia faktyczne i rozważania prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji są prawidłowe, toteż Sąd Okręgowy podziela ja i przyjmuje za własne, uznając za zbędne ich ponowne przytaczanie. Trafnie bowiem Sąd Rejonowy uznał, że zaoferowane przez stronę powodową dowody nie były wystarczające dla uwzględnienia powództwa, a i wątpliwości co do twierdzeń powódki odnośnie zasadności dochodzonego roszczenia były usprawiedliwione. Wbrew zarzutom skarżącej nie doszło do naruszenia prawa procesowego i materialnego w zarzucanym zakresie.

Apelująca podnosząc zarzuty naruszenia prawa procesowego zmierza do kwestionowania ustaleń faktycznych przyjętych przez Sąd Rejonowy za podstawę rozstrzygnięcia. Zarzutu tego – wywodzonego z naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. – Sąd Okręgowy nie podziela, gdyż apelująca nie zdołała przeprowadzić wyводу, który podważyłby logikę rozumowania Sądu pierwszej instancji. Skarżąca myli się twierdząc, że zdołała wykazać, iż pozwana zapoznała się i zaakceptowała warunki umowy oraz dokonała czynności potwierdzających jej zawarcie. Przedstawiając

w uzasadnieniu apelacji opis procedury udzielania pożyczek, powódka zaprezentowała jedynie własne twierdzenia w tym zakresie, bez podjęcia próby ich udowodnienia. Nie mogą one mieć zatem wpływu na dokonaną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dołączone do pozwu kopie niepodpisanej umowy pożyczki odnawialnej oraz załącznika do niej w postaci regulaminu udzielania pożyczek przez powódkę i przelewów bankowych nie pozwoliły na przyjęcie za wykazaną okoliczność zawarcia przez strony umowy pożyczki. Wbrew zarzutom apelacji, brak

w zaoferowanym materiale dowodu akceptacji przez pozwaną umowy pożyczki oferowanej przez powódkę. Niezależnie od formy w jakiej dochodzi do zawarcia umowy, dla skutecznego dochodzenia roszczenia z niej wywodzonego konieczne jest wykazanie samego faktu zawarcia umowy. Skarżąca nie przedstawiła nawet dowodu uiszczenia na jej rzecz przez pozwaną kwoty 1 zł, co w świetle § 3 ust. 8 i § 4 ust. 8 umowy miało potwierdzać tożsamość pożyczkobiorcy, a co za tym idzie – zawarcie umowy przez określoną osobę.

Chybiony jest również zarzut pominięcia istotnej części materiału dowodowego, skoro Sąd pierwszej instancji ustalił wprost, że pozwanej wypłacono określone kwoty, jednak przyjął, że

w świetle zgromadzonych dowodów nie sposób stwierdzić, iż nastąpiło to w ramach umowy nr (...) – same potwierdzenia przelewu wskazują jedynie osobę pozwaną, ale ich identyfikatory (...) – k. 38 oraz (...) – k. 39) nie są zbieżne z numerem umowy. Również dołączone do akt niepodpisane wydruki (k. 48 – 52) nie przedstawiają mocy dowodowej, jaką im przypisuje powódka - nie są dokumentami w rozumieniu art. 244 i 245 k.p.c. Nawet przy przyjęciu, że strony dokonywały wzajemnych wpłat, nie zostało wykazane, że nastąpiło to

w ramach zobowiązania wskazywanego jako podstawa roszczenia powódki.

Bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., gdyż Sąd Rejonowy wobec uznania, że przytoczone przez powódkę okoliczności faktyczne budzą wątpliwości, wbrew podnoszonemu zarzutowi przeprowadził postępowanie dowodowe, co wynika z protokołu rozprawy z dnia 18 marca 2016 r. (k. 62).

Zatem zasadnie powództwo zostało oddalone, skoro w aktach sprawy brak jakiegokolwiek potwierdzenia zawarcia umowy przez pozwaną, sygnowanego jej podpisem bądź dokonaniem czynności przelewu na rzecz powódki kwoty 1 zł na potwierdzenie zaakceptowania warunków umowy i przystąpienia do niej. Z przedstawionych przez powódkę dowodów nie wynika zatem fakt zaciągnięcia przez pozwaną zobowiązania, które ma być źródłem dochodzonego roszczenia, co –

w zestawieniu z wyżej podniesionymi argumentami – czyni bezzasadnym podniesiony zarzut naruszenia prawa materialnego - art.65 § 2 k.c.

Mając powyższe na uwadze, bezzasadną apelację powódki oddalono stosownie do art. 385 k.p.c.

SSO Magdalena Hupa-Dębska